

Ποτέ, ποτέ δὲν σὰς συνέβη, ἔρωτῶ,
Εἰς τὴν ἐσχάτην φθάσαι ποιήματος
Σελίδα, νὰ μὴ εὕρητε μὴδὲ ἐκεῖ
Τὴν λύσιν, κ' εἰς τὸν στίχον τὸν πανέσχατον
Νὰ εὕρητ' ἐν αὐτῷ ἅμα καὶ τοῦ ἔρωτος
Τὴν λύσιν αἴφνης καὶ τῆς ἀπορίας σας ;
Τὴν αἰφνιδίαν τότε καὶ ἀπρόοπτον
Καταστροφὴν τοῦ πρωιοτύπου ποιητοῦ
Ἐκστατικάι δὲν μένετε θαυμάσασαι ;
Αἱ τὸ λοιπόν ! κ' ἐγὼ τοὺς ποιητὰς αὐτοὺς
Ἐξήλεуса, ὦ φίλοι ἀναγώσκειται !
Κἀγὼ πρωτότυπός τε καὶ ἀπρόοπτος
Ἐπιθυμῶ νὰ ᾔμαι εἰς τὰς λύσεις μου,
Κ' ἐξ ὅτου, τύχη ἀγαθῇ, ποιήματα
— Ἀς ἔχη δόξαν ὁ χορὸς ὁ τῶν Μουσῶν —
Ἐράνησαν μὲ χάσματα, κυρίζει μου,
Τῶν κρίσεών σας Ἰπποκλείδῃ οὐ φροντίς.
Ἰδοὺ, ἑλλειπτικά τιν' ἀστερίσκια
Σὰς παραθέτω ἀποσιωπητικά·
Τὴν λύσιν ἀπαιτεῖτε ; Τὸ ὑμέτερον
Συντρίψατε κρανίον νὰ τὴν εὕρητε.
Ἐμοὶ οὐδὲ φροντίς ! Μοὶ ἀπωλέσθησα,
Οἱ πάπυροι, κ' αἱ δέλτοι κ' αἱ μεμβράναι μου.
Τί ; ἐγὼ μόνος ιδιωτελέστατα
Ὅτ' ἔχω τῶν ἰσθμῶν μου τὰ κέρδεα ;
Ἄς σκάψωσι καὶ οἱ μεταγενέστεροι
Εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς οἰκίας μου,
Ν' ἀνεύρωσι, καθὼς τοὺς λόγους ἔδρον τοὺς
Τοῦ Ὑπερίδου καὶ ἐτέρων παμπληθῶν,
Τάπολωλότα καὶ ἐμοῦ χειρόγραφα
Καὶ τ' ὄνομά μου τυπογράφοι καὶ σκαφεῖς
Αἰνῶσι καὶ ἀρχαῖο . . . καὶ φιλόλογοι

[Ἐλλείπουσι 205 στίχοι· οἱ δὲ προηγούμενοι
εἰτέθησαν ἐν τῇ παρούσῃ μόνον ἐκδόσει.]

Τῆς Μούσης ἡ βουλὴ οὖν νῦν τετέλεσται.
Ἰδοὺ καὶ πάλιν ὑπ' αὐτῆς εἰς ἄνθρωπον
Μεταμορφώθην ! Τῶνομά της αἰνετὸν
Κ' εὐλογημένον εἰς αἰῶνα ἅπαντα !
Τοῦ δράματος τὴν λύσιν ἀνυπομονῶν
Νὰ ἴδω, ἔσπευσα εἰς τῆς Πηπελιῶδους
Δραμαίως τὴν οἰκίαν· ἀλλὰ δακρυα
Θερμὰ εὐθὺς ᾔρθανθην εἰς τοὺς ὀρθαλμούς.
Ὡ θλιβεροῦ ὡς ἀληθῶς θεάματος !
Ἀμπάδας κ' ἱερεῖς καὶ ἐξαπτέρυγα
Συνθλιβομένους εἶδον πρὸ τοῦ θλιβεροῦ
Εκείνου οἴκου τῆς γραδὸς Πηπελιῶδους.
Προσέρχομαι ἐκεῖ ἐν τάχει κ' ἔρωτῶ
Τὸν Σεργιάδην ἀπαντήσας « Τί αὐτὰ
Σημαίνουσιν, ὦ Σεργιάδῃ ; » καὶ αὐτὸς
Βν δάκρυσιν ὁ τάλας ἀποκρίνεται
« Ἀπῆθανεν ὁ Πηπελιῶδῃ ! » — « ὦ τι κακόν !
Σὺ λόγους σου ὕψαι ! ὦ τὴν δυστυχί !
Καὶ πῶς ἀπῆθανεν εἶπέ, παρακαλῶ. » —

(Ἐλλείπουσιν 21 στίχοι).

Εἰς τὴν ἐσχάτην καὶ πανύστατον μὲν
Συνώδευσα τὴν γράϊαν Πηπελιῶδ κ' ἐγὼ.
Καὶ δι' ἐπὶ τοῦ τάφου τὴν νεκρώσιμον
Εὐχὴν κ' ἐσχάτην ἔλεγον οἱ ἱερεῖς,
Χαμόθεν δρᾶκα ἔλαβον χοδὸς ἐγὼ
Καὶ μ' εὐσεβῇ συμφύρας δάκρυα τὸν χοῦν
Ἐπὶ τὸ σῶμα τῆς γραδὸς κατέρβρισα,
Καὶ πρὸς τῶν ἱερέων τὰς θρησκευτικὰς
Εὐχὰς ἐνώσας καὶ τὴν δέησιν ἐμοῦ
Ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς τῆς ἀναπαύσεως,
Ἐπίτρεψα ἐν θλίψει εἰς τὰ ἴδια.

M A R I A.

(Συνέχεια, ἴδε τεῦχος 42.)

ΚΕΦ. ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

Καταφύγιον.

Ἡ Κυρία Λυδορῇ φθάσα εἰς τὸν θάλαμον τοῦ
ἀδελφοῦ της, εὗρε τὸν ἐπίσκοπον ἀμελῶς κεκλιμένον
ἐντὸς εὐρυχωροῦ ἀνακλιντροῦ καὶ βαθυσμένον εἰς μυ-
ρίους γλυκεῖς ῥεμβασμούς. Ἀμα εἶδε τὴν ἀδελφὴν του,
ἥτις ἤρχετο ὁρμητικῶς νὰ διαρρήξῃ τὴν εὐάρεστον νο-
θρότητά του, τὸ πρόσωπον του, ἐφ' οὗ ἀπρηκνίζετο ὑπνη-
ρα, οὕτως εἰπεῖν μακαριότης, καὶ τὸ ὅποιον ἐφαιδρῶ-
νετο ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων τῆς χρύσεως του ἐποχῆς,
ἔλαβεν αἴφνης ἐκφρασιν ἐγκατερικὴν, ἥτις δὲν διέφυγε
τὴν παρατήρησιν τῆς γραλας.

— Ἡ παρουσία μου σὲ ἐνοχλεῖ, ἀδελφε, εἶπε
πρὸς αὐτὸν ἡ χήρα μὲ φωνὴν διακεκομμένην ὑπὸ τῆς
ὀργῆς, ἀλλ' ἡ αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν ἐρχομαι σήμερον
εἶναι πολὺ σοβαρὰ, καὶ δὲν ἐπιδέχεται ἀργοπορίαν !
Ἐὰν τώρα, ἐν τῇ στιγμῇ, δὲν δώσης τέλος εἰς αὐτὴν
τὴν ὑπόθεσιν, ἐγὼ φεύγω παρρηθὺς ἀπὸ τοῦ σπῆτι σου.

— Γένοιτο, διελογίσθη ὁ ἐπίσκοπος. ἀλλ' ἀντὶ
νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἰδίαν ταύτην διὰ τῶν χειλέων ἢ διὰ
τῶν βλεμμάτων, ἔσυρε ἀνάκλιντρον πρὸς τὴν ἀδελ-
φὴν του, καὶ ἐστράφη πρὸς αὐτὴν ὅπως τὴν ἀκροασθῇ.
Ἡ κυρία Πενεβάντ ἦτο τοσαῦτον τεταραγμένη, ὥστε
οὔτε νὰ καθίσῃ οὔτε νὰ σταθῇ εἰς μίαν θέσιν ἡδύνατο·
διέτρεχε λοιπὸν μὲ μακρὰ βήματα τὸν θάλαμον στη-
ρίζουσα ἱσχυρῶς τοὺς πόδας της ἐπὶ τοῦ ἰδάφρους.
Καὶ ἴσως ἄνευ τῶν τῆς βιαίων τούτων κινήσεων ἢ
φωνῇ της δὲν ᾔθελεν ἐξέλθει ἐκ τοῦ ὑπὸ τῆς ὀργῆς
συνεσταλμένου αὐτῆς λάρυγγος· διότι καὶ ἡδὴ ἡ φω-
νὴ της ἦτο πνιγνῆ καὶ ἀνώμαλος.